

v době rozluky, jednak, že by povolení rozluky odporovalo dobrým mravům. Názor rekursního soudu, že nemůže být povolena rozluka podle § 17 rozl. zák., když stav, v němž spočíval důvod rozvodový, netrvá již v době rozluky, a stejně že nemůže být rozluka povolena, když by povolení rozluky odporovalo dobrým mravům, nepřichází se jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu § 17 rozl. zák. (srov. Sb. n. s. č. 5409, 16059). Při řešení obou těchto otázek jde jen o právní posouzení, které však není důvodem, ze kterého může být podán dovolací recurs podle § 46 odst. 2 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.

Čís. 17449.

Ustanovení § 234 c. ř. s. o zcizení věci nebo pohledávky ve spor uvedený lze užití teprve tehdy, byla-li žaloba žalovanému doručena a tím rozepře právně zahájena (§ 232 c. ř. s.).

Byla-li žalobcova pohledávka proti žalovanému mezi dnem podání žaloby a jejím doručením přikázána žalobcovu věřiteli k vybrání (§ 308 ex. ř.), má to v zápětí ztrátu žalobcova (dlužníkovy) žalobního nároku.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1939, Rv I 529/39.)

Proti žalobě na zaplacení palmární pohledávky namítla žalovaná mimo jiné, že žalobci se nedostává aktivní legitimace k žalobě, poněvadž zažalovaná pohledávka byla již před doručením žaloby žalované usnesením okresního soudu v P. ze dne 28. prosince 1937 zabavena věřitelem žalobce Dr. Václavem J. k vydobytí jeho pohledávky. Nižší soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d tak, že jest žalovaná povinna složit zažalovanou částku k soudu. D ů v o d y: Podle § 234 c. ř. s. nemá vlivu na rozepři zcizení věci nebo pohledávky ve spor uvedený, při čemž pojem zcizení vztahuje se i na zcizení exekuční. Bylo-li usnesení exekuci povolující doručeno žalobci až po podání žaloby, není tím dotčena aktivní žalobcova legitimace a nesejde na tom, kdy byla žaloba žalované doručena. Proto úvaha soudu procesního, že žalobce zůstal oprávněn k provedení sporu, je správná. Poněvadž však je zjištěno, že tato zažalovaná pohledávka byla zabavena a přikázána k vybrání Dr. Václavu J., měl první soud a to i bez návrhu strany žalované vysloviti, že žalovaná strana nemá platiti bezprostředně žalobci, nýbrž složit přisouzenou částku na soudě (§ 307 ex. ř., § 1425 obč. zák., rozh. Sb. n. s. č. 11132).

N e j v y š š í s o u d zamítl žalobu.

D ů v o d y:

Podle zjištění nižších soudů byla žaloba podána dne 29. prosince 1937 a doručena žalované dne 6. ledna 1938, kdežto usnesení o přikázání pohledávky k vybrání bylo stranám doručeno dne 3. ledna 1938. Podle § 232 c. ř. s. nastává právní zahájení rozepře teprve doručením

žaloby žalované straně. Teprve tehdy žalující a žalovaná strana jsou tak spjaty a vzájemně na sebe vázány, že změna v jejich osobách zůstává bez vlivu na průběh sporu a proto stanoví § 234 c. ř. s., že zcizení věci nebo pohledávky ve spor uvedený nemá vlivu na rozepří. Samo podání žaloby má pouze účinky uvedené v § 232 druhá věta c. ř. s. Ježto tedy nebyla v dané věci pohledávka uvedena ve spor v době, kdy pohledávka byla přikázána k vybrání, poněvadž žaloba byla sice podána, avšak žalované nebyla doručena, nelze tu použití § 234 c. ř. s. Správnost tohoto právního názoru vyplývá i z toho, že žalovaný nemůže býti nucen, aby vedl dva spory, jeden s žalobcem, druhý pak s vymáhajícím věřitelem, který mohl po 3. lednu 1938 rovněž proti žalovanému podati žalobu v důsledku přikázání pohledávky (§ 308 ex. ř.). Přikázání pohledávky k vybrání má však v zápětí ztrátu dlužníkovy žalobního nároku, takže žalobce svůj žalobní nárok dnem 3. ledna 1938 pozbyl.

Čís. 17450.

Věřitel může se proti zemědělskému dlužníku, nedodrží-li dlužník splátky podle § 13 vlád. nař. č. 250/1935 Sb. z. a n. nebo neplatí úroky podle § 16 dotč. vlád. nař., domáhati zaplacení celého zbytku pohledávky jen, zaslal-li dlužníku předem upomínku upravenou ve smyslu § 20 dotč. vlád. nař. Takovou upomínku nenahrazuje ani žaloba ani exekuční návrh.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1939, Rv I 774/39.)

Žalovaná vede proti žalobcům exekuci vnucenou dražbou povolenou dne 25. října 1938 k dobytí pohledávky 2.000 K. Na tuto pohledávku zaplatili žalobci žalované dne 25. ledna 1937 300 K a dne 10. dubna 1937 rovněž 300 K, celkem 600 K. Vymáhaná pohledávka se stala splatnou před 1. lednem 1936. Žalobci přednesli, že jsou zemědělci. Poněvadž vymáhaná pohledávka, ježto nepřesahuje 10.000 K, vznikla a stala se splatnou před 1. lednem 1936, mají nárok na úlevy podle vlád. nař. č. 250/1935 Sb. z. a n., podle něhož nemají věřiteli platiti více jak pravidelné čtvrtletní splátky v částce 200 K počínajíc dnem 1. října 1936. Tyto splátky skutečně zaplatili. Nebyli také žalovanou podle § 20 řeč. vlád. nař. o zaplacení upomenuti a úlev podle tohoto vládního nařízení se nevzdali. Domáhají se proto podle § 35 ex. ř. vyslovení nepřipustnosti exekuce proti nim žalovanou vedené. **P r v ý s o u d** vyhověl žalobě. **O d v o l a c í s o u d** zamítl žalobu.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Žalovaná namítá opětne ještě v dovolací odpovědi proti žalobnímu nároku, že se domáhala zaplacení pohledávky, o kterou tu jde, již za platnosti vl. nař. č. 250/1935 Sb. z. a n. o zemědělských úlevách; že tedy žalobci mohli tyto zemědělské úlevy uplatňovati již v onom sporu,